

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/199/2019
Identifikačné číslo spisu:	1011899136
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1011899136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BYTOSPOL.S.S., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Drieňová 11, IČO: 35 774 363, zastúpeného JUDr. Štefanom Čakvárim, advokátom v Bratislave, Vázovova 9/a, proti žalovaným 1/ W. O., bývajúcej v O., I. XX, 2/ H. E., 3/ U. E., obom bývajúcim v O., I. XX, 4/ Q. Z., 5/ S. Z., obom bývajúcim v O., I. XX, 6/ H. A. Z., bývajúcej v Š., W. XX, 7/ O. S., 8/ Q. S., obom bývajúcim v O., I. XX, 9/ V. Q. Q., bývajúcej v O., I. XX, 10/ Y. Q., 11/ J. Q., obom bývajúcim v O., I. XX, 12/ U.Í. V., bývajúcemu v O., I. XX, 13/ H. Q. W., bývajúcemu v O., Č. XX, 14/ Q. Š., 15/ S.Í. Š., obom bývajúcim v O., I. XX, žalovaní 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ zastúpení JUDr. Pavlom Čičmancom, advokátom v Bratislave, Prievozská 14/A, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21 C 226/2002, o dovolaní žalovaných 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2018 sp. zn. 9 Co 748/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2018 sp. zn. 9 Co 748/2014 v spojení s opravným uznesením z 10. mája 2019 sp. zn. 9 Co 748/2014 a z 2. júla 2019 sp. zn. 9 Co 748/2014 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 30. apríla 2014 č. k. 21 C 226/2002 - 596 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. apríla 2014 č. k. 21 C 226/2002 - 596 výrokmi I. až X. uložil žalovaným 1/ až 15/ povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie spolu s príslušenstvom a výrokom XI. si rozhodnutie o trovách konania vyhradil na samostatné rozhodnutia po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 3, § 489, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. a § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) uviedol, že žalobca od 1. marca 2000 vykonáva správu bytov a nebytových priestorov nachádzajúcich sa v obytnom dome v O. na I. T. Č. XX - XX, hoci časť vlastníkov, t. j. žalovaných, žalobcu za správcu bytového domu neuznávajú, pričom o tejto skutočnosti sa na tunajšom súde vedie konanie pod sp. zn. 11 C 349/2000 o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy so žalobcom z 26. februára 2000, na

základe čoho žalovaní odôvodňujú neplatenie pravidelných mesačných platieb do fondu údržby a opráv, ako aj neplatenie platieb za poskytnuté služby. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, nakoľko doposiaľ nebola právoplatne vyhlásená neplatnosť zmienenej zmluvy, hľadá sa na ňu, akoby bola platná, a preto konštatoval, že žalobca je v súčasnosti jediným správcom bytového domu, ktorý vykonáva správu tohto bytového domu, a teda je jeho aktívna legitimácia bez ďalšieho daná. Hoci súd prvej inštancie považoval individuálne zmluvy o výkone správy uzatvorené s 91 vlastníkami za právne neúčinné, nakoľko popierajú väčšinový systém v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. a taktiež obchádzajú zmysel tohto zákona, nebola bez významu tá skutočnosť, že 91 z celkového počtu vlastníkov 112 uznáva žalobcu za správcu ich bytového domu a žalovaní tak svojím konaním v rozpore s dobrými mravmi zasahujú do práv a o oprávnených záujmov ostatných vlastníkov. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca je oprávnený ako jediný v súčasnosti existujúci správca bytového domu uplatňovať prostredníctvom súdu práva vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči neplatičom, t. j. voči žalovaným, a to na základe vyššie uvedenej zmluvy o výkone správy. Vzhľadom na uvedené, nakoľko žalovaní neuhrádzajú za poskytované služby a médiá žalobcovi ako ich dodávateľovi a v súčasnosti jedinému správcovi tohto bytového domu príslušné platby, v dôsledku čoho vznikol žalovaným nedoplatok zálohových platieb, ktorý v tomto konaní žalovaní nijako nespochybnili, považoval súd prvej inštancie výšku uplatneného nároku voči jednotlivých žalovaným za nesporne preukázanú. V neposlednom rade súd prvej inštancie nezistil prekážku litispendencie v dôsledku na tunajšom súde vedených ďalších konaní pod sp. zn. 18 C 166/2001, 20 C 57/2001, 11 C 108/2001, 14 C 103/2001, 15 C 104/2001, 19 C 106/2001, 20 C 91/2001, 14 C 61/2001, 16 C 79/2001 a 18 C 64/2001, nakoľko predmetom týchto konaní je zaplatenie zálohových platieb za užívanie bytu a služby s tým spojené za rok 2000, pričom v tomto konaní je predmetom zaplatenie nedoplatkov za poskytnuté a žalovanými prijaté médiá a služby, vyplývajúce z ročného vyúčtovania nákladov za byty v rokoch 2000 a 2001. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaní 4/, 5/ a 13/ už nedoplatky, ktoré sú predmetom tohto konania, uhradili, a preto žalobcovi voči týmito žalovaným súd prvej inštancie priznal len úroky z omeškania za obdobie odo dňa vzniku omeškania až do dňa riadnej úhrady ich záväzkov. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom z 10. mája 2018 sp. zn. 9 Co 748/2014 v spojení s opravným uznesením z 10. mája 2019 sp. zn. 9 Co 748/2014 a z 2. júla 2019 sp. zn. 9 Co 748/2014 I. pripustil späťvzatie žaloby týkajúcej sa žalovaných 10/ a 11/ a rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 370 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) zrušil a konanie zastavil; II. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil; III. odvolacie konanie o odvolaní žalovaného 13/ podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 161 ods. 3 C.s.p. zastavil; IV. priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ až 9/, 12/, 13/, 14/, 15/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca po vydaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vzal žalobu voči žalovanému 10/ a 11/ späť, preto odvolací súd voči týmito rozsudok súdu prvej inštancie v časti zrušil a konanie v uvedenej časti zastavil. Ohľadne žalovaného 13/ odvolací súd mal za to, že advokát žalovaných nedisponoval plnou mocou aj za žalovaného 13/, a preto odvolanie žalovaného 13/ pre nedostatok procesnej podmienky zastavil. Ohľadne žalovanými namietanej prekážky litispendencie mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou správne vysporiadal, a to vzhľadom na rozdielny predmet konania, preto sa so záverom súdu prvej inštancie odvolací súd stotožnil. Ohľadne úrokov z omeškania bol odvolací súd toho názoru, že žalovaní sa s peňažným plnením dostali do omeškania, a preto správne súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na plnenie určenej vo výzve na úhradu nedoplatkov. Ako odvolací súd ohľadne prejudiciálnej otázky týkajúcej sa (ne)platnosti zmluvy o výkone správy z 26. februára 2000 uviedol, žalovanými tvrdený domnelý správca Prvá ružinovská spoločnosť, a.s. žiadnu správu k predmetnému bytovému domu nevykonáva, a preto konštatoval správnosť názoru súdu prvej inštancie ohľadne aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto spore, keďže žalobcu väčšina vlastníkov v bytovom dome akceptuje a nemá námietky proti jeho výkonu správy. V tejto súvislosti preto odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie nepochybil, pokiaľ pred rozhodnutím nevyčkal do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 11 C 349/2000 s otázkou platnosti zmluvy o výkone správy posudzoval sám. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 C.s.p. v

spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie s tým, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Podľa názoru dovolateľov, rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, pretože na základe nesprávne zhodnotených výsledkov vykonaného dokazovania v rozpore s kritériami podľa § 191 ods. 1 C.s.p. odvolací súd, a zároveň aj súd prvej inštancie, náležite neodôvodnili svoj právny záver o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu v spore. Zároveň dovolatelia namietali, že súdy nižších inštancií nesprávne právne posúdili existenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v spore, a to v rozpore s § 6, § 8 a § 14 zákona č. 182/1993 Z.z., keď podľa názoru dovolateľov bez dodržania zákonnej úpravy primárne upravenej v tomto zákone faktický výkon správy prostredníctvom správcu nebol a nie je možný. Ako dovolatelia uviedli, jedine platne uzavretá zmluva o výkone správy zakladá správcovi aktívnu legitimáciu konať v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Z týchto dôvodov navrhli napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolatelia zároveň podali návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznil neexistenciu ani jedného rozhodnutia súdu, ktoré by právoplatne vyslovilo, že žalobca nie je legitímny správcou predmetného bytového domu, a preto je žalobca toho názoru, že súdy nižších inštancií mali dostatok podkladov pre riešenie prejudiciálnej otázky. Ako ďalej žalobca uviedol, žalovaní od roku 2000 prijímajú všetky poskytované plnenia, avšak úhrady za odobraté médiá a služby, ako aj platby do fondu údržby a za služby spojené s užívaním bytu, neuhrádzajú. Žalobca preto navrhol dovolanie žalovaných 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ odmietnuť ako neprípustné, resp. zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalovaní 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietali odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý náležite neodôvodnil svoj právny záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v spore v rozpore s § 6, § 8 a § 14 zákona č. 182/1993 Z.z.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu vecí predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. V súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený

s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 420 písm. f/ C.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v konaní podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

19. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného do 31. augusta 2002 na správu domu sa zriaďuje spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (ďalej len „spoločenstvo“), ak vlastníci bytov a nebytových priestorov neuzavrú zmluvu o výkone správy s inou právnickou osobou alebo fyzickou osobou (ďalej len „správca“), najmä s bytovým družstvom. Doterajší vlastník domu je povinný bezodkladne odovzdať spoločenstvu alebo správcovi technickú dokumentáciu domu (§ 6 ods. 2 tohto zákona). Na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu uvedených v odseku 1 (§ 6 ods. 3 tohto zákona).

20. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného do 31. augusta 2002 vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzatvoria so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy obsahuje najmä a/ vzájomné práva a povinnosti správcu a vlastníkov bytov a nebytových priestorov pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu, b/ spôsob správy spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku, c/ spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv. Podľa § 8 ods. 3 tohto zákona zmluva o výkone správy sa uzatvára so správcom písomne na neurčitý čas s výpovednou lehotou šesť mesiacov. Výpovedná lehota začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede.

21. Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného do 31. augusta 2002 vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu, rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve a pozemku, najmä o spôsobe ich prevádzky, údržby a opráv. Podľa § 14 ods. 2 tohto zákona pri hlasovaní sa rozhoduje nadpolovičnou väčšinou hlasov, všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, inak je rozhodnutie neplatné; za každý byt a nebytový priestor v dome má vlastník jeden hlas. Ak ide o dôležité rozhodnutie týkajúce sa spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a príslušeného pozemku, môžu sa prehlasovaní vlastníci bytov alebo nebytových priestorov v dome obrátiť na súd, aby o veci rozhodol. Podľa § 14 ods. 3 tohto zákona pri rovnosti hlasov alebo ak sa väčšina hlasov alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokolvek spoluvlastníka súd. Podľa § 14 ods. 4 tohto zákona spoluvlastníci bytu a nebytového priestoru v dome majú pri hlasovaní jeden hlas pripadajúci na ich byt alebo nebytový priestor v dome.

22. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Vo svojom rozhodnutí mal dovolací súd na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) síce za preukázané, že doposiaľ nebola právoplatne vyhlásená neplatnosť zmluvy o výkone správy so žalobcom z 26. februára 2000, ako aj, že žalobca je v súčasnosti faktickým a jediným správcom bytového domu, ktorého 91 z celkového počtu vlastníkov 112 uznáva za správcu ich bytového domu, v dôsledku čoho konštatoval jeho oprávnenie ako jediného v súčasnosti existujúceho správcu bytového domu uplatňovať prostredníctvom súdu práva vlastníkov bytov a nebytových priestorov voči neplatiteľom, t. j. voči žalovaným, a to napriek tomu, že považoval individuálne zmluvy o výkone správy uzatvorené s 91 vlastníkmi za právne neúčinné, nakoľko popierajú väčšinový systém v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. a taktiež obchádzajú zmysel tohto zákona. Pokiaľ teda dovolací súd, resp. súd prvej inštancie nevyčkali do

právoplatného skončenia sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11 C 349/2000 o určenie neplatnosti zmluvy o výkone správy so žalobcom z 26. februára 2000 a aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto spore posúdili ako predbežnú otázku, bolo ich povinnosťou uvedené náležite posúdiť a odôvodniť v súlade s ustanoveniami § 6, § 8 a § 14 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného do 31. augusta 2002, t. j. účinného v čase uzavretia zmluvy o výkone správy z 26. februára 2002. Rozhodnutie odvolacieho súdu, preto malo ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby mohla skutkovo aj právne proti rozhodnutiu argumentovať. Keďže odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, preberajúce právne závery rozhodnutia súdu prvej inštancie, uvedené obsahové náležitosti nemá, možno skonštatovať, že je nepreskúmateľné.

23. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke väd konania namietaných dovolateľmi má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalovaných 1/ až 9/, 12/, 14/, 15/ procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a dovolatelia v ňom dôvodne namietajú nimi uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože im týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ C.s.p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu uznesením ako aj rovnakou vadou postihnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 449 ods. 1 a 2 C.s.p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku okresného súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.